

řejnění rozsudku (§ 18). Takové odsouzení je na místě zejména, má-li se jím zjednatí žalobci dostiučinění a opravití škodlivý dojem a škodlivé následky činu. Žalobkyni záleží právem na tom, aby dojem vzbuzený oněmi vývěsky byl u obecnstva zahlazen a tím se jí dostalo dostiučinění. Pokud žalovaný odporuje dovoláním výslovně příslušné části výroku rozsudkového, poukazuje se na § 40 (4) ve spojení s § 18 zák. o nek. sout., jímž vyloučen je další opravný prostředek, tudíž i dovolání. Jinak nezáleží na tom, zda lze čin žalované posuzovati také s hlediska § 1 zákona o nek. soutěži. Ostatně i v tom mají nižší soudy pravdu, že činy zakázané zvláštními zákazy zákona o nekalé soutěži mohou se přičítí i všeobecné normě § 1.

K dovolání žalující firmy: Tato si stěžuje jednak do toho, že se nižší soudy v důvodech zabývají tím, že ona sama se dopustila nekalé reklamy, a jednak do toho, že jí byla přisouzena za utrpěné příkoří jen náhrada 5.000 Kč místo žádaných 10.000 Kč. V onom směru právem pokládá odvolací soud odvolání za nepřipustné. Předmětem odvolání a nápravy může být jen rozsudečný nález. Jen jím se rozhoduje o nároku žalobním a jen ten tvoří právo mezi stranami, jen on nabývá moci práva. Plyne to z § 414 c. ř. s., jenž rozeznává rozsudek (nález) od důvodů, z § 417 c. ř. s., který nařizuje odělení nálezu od důvodů. Také v § 461 c. ř. s. připouští se odvolání do rozsudku nikoli do důvodů, podle § 467 c. ř. s. jest navrhnouti buď zrušení nebo změnu rozsudku a tím lze rozuměti opět jen nález rozsudečný. Také § 462 c. ř. s. praví, že přezkoumati jest r o z h o d n u t í nižších soudů, tedy opět jen správnost samého nálezu. Proto odvolání proti odůvodnění rozsudečného výroku, jímž žalobě bylo vyhověno, není pro žalobce přípustné. Tak správně usoudil odvolací soud, aniž by se v té příčině věcně zabýval odvolacími vývody žalobcovými. Správně měl ovšem odvolací soud odvolání v této příčině odmítnout usnesením pro nepřipustnost a proti takovému usnesení není ani přípustný opravný prostředek podle § 519 c. ř. s.

Ani dovolání do výše přiznané náhrady za dostiučinění není opodstatněno. Že žalovaná nic nenamítala proti výši náhrady, nebrání soudu jednak, aby ji podle svého volného uvážení určil, jednak však žalovaná tím, že nárok na náhradu za příkoří vůbec popřela, popřela jej i co do výše. Jinak však souhlasí odvolací soud s náhradou 5.000 Kč přiznanou nižšími soudy, ježto zjištěné příkoří, třeba bylo hrubé, je dostatečně vyváženo přiznanou částkou. Náhrada za příkoří má býti jen vyvážením immaterielních újem, ne tedy náhradou škody materielní, a proto náhrada za příkoří má býti přiměřena oněm immaterielním újmám. S tohoto hlediska stačí však přiznaná částka, ježto je přiměřena příkoří, které bylo způsobeno žalující firmě.

Čís. 12509.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Předpokladem příhody v dopravě jest, by se příhoda stala v době do ukončení dopravy.

Cestující nemůže se omlouvatí neznalostí zákazu používati čekárny po skončené dopravě.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1933, Rv I 107/32.)

Žalobkyně přijela v prosinci do stanice o 5. hod. ráno a zůstala v čekárně, až se rozední. Vycházejíc o 7 $\frac{1}{2}$ hodině z čekárny, uklouzla na schodu z čekárny na peron a poranila se. Žalobu o náhradu škody proti dráze procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Soudu především jest zaujmouti stanovisko k tvrzení žalující strany, že prý jde v souzeném případě o příhodu v dopravě a že žalovaná strana jest tudíž k náhradě povinna podle zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák. Toto tvrzení žalující strany postrádá podle předsvědčení soudu všeho důvodu. Je pravda, že příhodou v dopravě je úraz, který se přihodil za dopravy dráhou, počítaje v to i dobu cesty po železničním objektu k pokladně pro lístek a cestu na místě cíle cesty po vystoupení z vlaku a chůze od vlaku po železničním objektu k vyjití z nádraží. V souzeném případě však žalobkyně sama uvádí, že po příjezdu vlaku do P. zůstala v čekárně v P., poněvadž byla ještě tma a město je od stanice dosti vzdáleno, a že teprve o 7.30 hod. ráno opustila čekárnu jedině možným východem a při tom sklouzla. Podle jízdního řádu přijela, jelikož dle tvrzení žalobkyně vlak měl zpoždění, do P. kolem 5. hod. ráno a v čekárně nečekala k vůli jízdě vlakem, nýbrž vyčkávajíc rozednění na cestu do města přes dvě hodiny. Tuto dobu a cestu z čekárny do města naprosto nelze počítati do obsahu smlouvy dopravní, naopak žalobkyně neoprávněně používala nádražní čekárny. Stal-li se jí úraz po dvou hodinách po skončené smlouvě dopravní, není to již příhodou v dopravě, za kterou by dráha ručila podle cit. zákona a ohledně které by na žalované straně bylo břímě důkazu okolností, její zavinění vylučujících (§ 2 cit. zákona). Jde tudíž o případ, který jest posuzovati jen podle občanského zákona podle předpisů o náhradě škody. Dle těchto předpisů nárok na náhradu škody předpokládá zavinění, ať již úmyslné, ať z nedbalosti na straně škůdce. V dalším odůvodnil soud první stolice podrobně, že dráha neručí ani podle všeobecných předpisů občanského zákona o náhradě škody. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Jest správné stanovisko prvního soudu, že žalobkyně neměla tehdy v čekárně co dělat, neboť, jak sama udala, čekala tam tehdy po příjezdu vlakem asi od 4 $\frac{1}{2}$ hod. ráno až se rozední, by pak šla do města; pobyt v čekárnách je dovolen jen osobám, které chtějí vlakem odjetí, po případě které čekají na přestupních stanicích na příští vlak, aneb které hodlají na stanici vyčkati dobu nepřesahující 6 hodin přes noc do odjezdu příštího vlaku (§ 17 železničního dopravního řádu tehdy platného). Vzhledem na skutkový základ jednak nesporný, jednak prvním soudem správně zjištěný, který odvolací soud přejímá, nelze ani právní posouzení věci prvním soudem považovati za nesprávné. Že nejde tu o příhodu v dopravě a že tedy nelze případ ten posuzovati podle zá-

kona čís. 27 ř. zák. z roku 1869, první soud vhodně odůvodnil, k čemuž ještě se poukazuje na citované ustanovení § 17 žel. dopr. řádu čís. 203/1921. Tvrzení žalobkyně o zanedbání povinnosti udržovati přístup do čekárny ve stavu bezpečnost cestujících neohrožujícím, bylo vyvráceno již shora a bylo naopak zjištěno, že vchod i východ u čekárny vyhovoval požadavkům bezpečnosti, takže o zavinění na straně dráhy, pokud se týče jejích zaměstnanců nemůže býti řeči, a tudíž také ne o ručení dráhy za škodu žalobkyně.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ani po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) neposoudil odvolací soud věc vadně. Jest mu přisvědčiti, že nejde o příhodu v dopravě ve smyslu § 1 zákona o povinném ručení železnic. Neboť předpokladem příhody v dopravě jest, by se příhoda stala v době do ukončení dopravy. Že se příhoda udála dávno po skončení dopravy odůvodnily správně oba nižší soudy a stačí na jejich odůvodnění poukázati. A jest přisvědčiti odvolacímu soudu i v dalším názoru, že žalobkyně neoprávněně používala po skončené dopravě nádražní čekárny. Zákaz používatí čekárny po skončené dopravě jest vysloven v § 17 dopravního řádu železničního tehdy platného, jenž byl uveden ve veřejnou známost nařízením vlády republiky Československé ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n. a nemůže se neznalostí jeho nikdo omlouvatí (§ 2 obč. zák.). Jest proto výtku, že předpisy o používání čekáren nejsou na stanici v P. viditelně uveřejněny, bezpodstatná. Poukaz na rozhodnutí čís. 6657 sb. n. s. není místný, poněvadž tam šlo o osobu, jejíž doprava ještě skončena nebyla.

Čís. 12510.

Pro žalobu, domáhající se dodržení dohody o zrušení pachtovní smlouvy a o uzavření nové pachtovní smlouvy, a podpisu nové pachtovní smlouvy, jest výlučně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 5 j. n.).

(Rozh. ze dne 7. dubna 1933, R II 94/33.)

Žalobu, již se domáhal propachtovatel na pachtýři, by bylo uznáno právem, že žalovaný jest povinen uznati dohodu ze dne 4. března 1932, podle níž byla dřívější pachtovní smlouva zrušena a uzavřena smlouva nová toho obsahu, jak v žalobě uvedeno, a písemnou tuto smlouvu podepsati, zadal žalobce na okresním soudě a ocenil žalobní nárok na 160.000 Kč. K námitce věcné nepřislusnosti soud první stolice žalobu odmítl. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku věcné nepřislusnosti. D ů v o d y: Prvý soud v napadeném usnesení vychází ze zjištění, že mezi stranami jest sporná platnost dohody ze dne 4. března 1932, na jejímž základě staví stěžovatel novou pachtovní smlouvu a její platnost, a to zejména proto, že sporné jsou podstatné náležitosti tvrzené